

„Mevrouw van Haeren.”

Rosa Marina vorderde langzaam; dikwijls deed hij in dagen daar niet aan, maar begon andere doeken, waarvoor zijn vrouw echter steeds als model dienen moest; dan was het weer als een zigeunerin dat hij haar schilderde en costumeerde haar in dit karakter, dan als liefdezuster, een anderen keer als visschersvrouw. Spoedig was het atelier vol met doeken, waarop begonnen schetsen stonden Rose Marie in verschillende poses; voor elk moest zij niet alleen het costume aantrekken maar ook het karakter uitdrukken door haar gelaat en houding.

Het viel haar hoe langer hoe moeilijker hem tevreden te stellen; hoe meer hij haar toeriep natuurlijk te zijn, hoe gedwongener haar houding en vooral de uitdrukking van haar gelaat werd.

„Ik kan niets met je beginnen,” zeide hij boos, je maakt me zenuwachtig.

„Maar Frank,” sprak zij half schreiend. „’t is zoo moeilijk om mij telkens op commando in de eene of andere stemming te verplaatsen.”

„En wat doen de actrices dan anders?”

„Ik ben geen actrice en zou het ook nooit willen zijn.”

„Niemand verlangt dit ook van je! Is ’t nu zoo moeilijk te lachen en vroolijk te zien?”

„Als ik er geen lust in heb, ja!”

„Maar waarom heb je er geen lust in? Ontbreekt je iets? Zeg het me ronduit! Een Niobe of Magdalena gezicht dat kan je goed trekken. Laten we dat eens probeeren, kom hier!”

Hij maakte haar dikke haren los, liet het over haar schouders golven, ontblootte haar armen, sloeg haar een grauwen doek om borst en hals, en liet haar toen een half knielende, half liggende houding aannemen.

„En zie nu zoo bedroefd mogelijk!”

Rose Marie trachtte het te doen, maar eensklaps begon zij hartelijk te lachen en hij liet van schrik zijn penseel vallen.

„Wat is er nu weer?” vroeg hij boos.

„Och, niets Frank! Neem me niet kwalijk, maar ik vind me zoo gek er uitzien in deze lorren; ik kan ’t niet helpen.”

„Je kunt niets helpen maar je legt het er op toe om mij te trèteren. Er is niets vandaag met je te beginnen. Ga maar heen!”

„Och Frank, neen, probeer ’t nog maar eens!”

„Neen, ik kan vandaag niet meer werken. Je plaagt me.”

„Heusch niet, maar geloof me, ik kan zoo niet in eens lachen, dan boos of bedroefd kijken op je bevel. Als ik iets voel, dan vertoon ik ’t ook op mijn gezicht.”

„Ga maar heen! ’t Is genoeg!”

Nu begon zij te schreien; hij nam haar bij de schouders, duwde haar de deur uit en draaide den sleutel om.

„Wat ben ik begonnen! Wat een dwaze, dwaze streek?” mompelde hij.
„Oom had gelijk!”

(Wordt vervolgd.)